

Arrest

nr. 252 416 van 9 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MESKENS
Borsbeeksebrug 36
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. MESKENS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en tot de Benin/Edo tribe te behoren. U werd geboren op X 1996 te X in de staat Edo. U bent Christen. Uw vader werd op jonge leeftijd overgeplaatst naar Delta State waar hij als politieagent werkte. U woonde samen met uw moeder op verschillende plaatsen te Benin City, waaronder Igusi street, de laatste woonplaats voor uw huwelijk. 9 jaar geleden trouwde u met M.A. omdat uw vader schulden had bij zijn vader. Na jullie huwelijk woonden jullie samen te Ekenwa road en Lagos street. Uw laatste woonplaats in Benin City was Oba X waar u van 2015 tot uw vertrek uit Benin City woonachtig was. 24 mei 2012 beviel u van een dochter E. en 14 maart 2014 van een zoon I..

Wanneer u net van uw zoon was bevallen, deed u uw laatste examen na een twee jaar durende studie sociaal werk aan de universiteit. Na uw studies verkocht u drankjes, water en telefoonkaarten.

Begin 2016 werd er door vier mannen ingebroken in jullie woonplaats in Oba Market road, waarna uw exechtgenoot werd ontvoerd ten gevolge van een gronddispuut. Uit angst ging u naar het huis van uw moeder, waar u werd gezocht door de mannen die uw ex-echtgenoot ontvoerden. Na twee dagen bij uw moeder te hebben gezeten, liet u uw kinderen bij haar achter en reisde u naar uw broer O. in Ibadan. Aangezien u meende ook in Ibadan gevaar te lopen, besloot u Nigeria begin 2016 te verlaten. U reisde via Kano in het noorden van Nigeria en via Agadez in Niger naar Libië waar u 8 maanden verbleef vooraleer u de oversteek maakte naar Italië. Onderweg naar Italië beviel u 30 oktober 2016 van uw zoon Od.G.. Aangezien de kidnappers uw kinderen zochten bij uw moeder, werden ze naar uw broer in Ibadan gebracht. De mannen die uw ex-echtgenoot ontvoerden, kwamen dat echter te weten en gingen naar Ibadan. Ze konden echter het huis van uw broer niet vinden.

In Italië diende u 15 november 2016 een verzoek om internationale bescherming in. In Italië verkreeg u een humanitair statuut en een verblijfsvergunning geldig tot 20 juli 2020. Uw broer O. die Nigeria, samen met zijn vrouw en uw twee kinderen E. en I. verliet omwille van uw problemen, reisde via Libië naar Italië waar u met uw kinderen werd herenigd. Uw broer diende eveneens een verzoek om internationale bescherming in te Italië. In Italië trouwde u 14 februari 2017 met M.K., van Sierra Leoneanse origine (referentie CGVS: X – Nationaal nummer: X), die in Italië het subsidiair beschermingsstatuut heeft. Uit ongenoegen met de levensomstandigheden in Italië, ging u in op het voorstel van een dame die u naar België zou brengen en u aan werk zou helpen. Samen met uw kinderen in België aangekomen, diende u zich te prostitueren teneinde het verschuldigde bedrag van de reis terug te betalen, wat u weigerde. U vluchtte weg en diende 2 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Uw echtgenoot M. vervoegde u eveneens in België en diende 22 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. 7 april 2020 werd jullie zoon R. geboren te Ieper.

U vreest bij terugkeer naar Nigeria te zullen worden gedood aangezien de landeigendoms kwestie nog steeds speelt. Zo verklaart u van uw moeder te hebben vernomen dat de jongere broer van uw ex-echtgenoot twee weken geleden om het leven werd gebracht omwille van het gecontesteerde stuk land. U vreest ook bij terugkeer naar Nigeria het slachtoffer te zullen worden van vrouwelijke genitale verminking. Deze vrees haalt u ook aan voor uw dochter E..

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Italiaanse verblijfsvergunning neer, alsook die van uw kinderen E., I. en Od.G. en een medisch attest vrouwelijke genitale verminking voor uzelf en uw dochter, E. (Dr. Vandemaele, dd. 29/10/2020).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart uw land van herkomst Nigeria te hebben verlaten uit angst om het leven te zullen worden gebracht door de mannen die uw ex-echtgenoot begin 2016 ontvoerden teneinde zijn stuk grond te verkrijgen. Die vrees koestert u ook voor uw kinderen bij terugkeer naar Nigeria. **Er dient echter te worden vastgesteld dat aan deze door u geuite vrees geen geloof kan worden gehecht.**

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dit motief **geen verband houdt met één van de criteria van de Geneefse Vluchtelingenconventie.**

Daar de door u aangehaalde problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, zijn er geen elementen die erop wijzen dat u omwille van de vermeende problemen van uw echtgenoot vervolging zou vrezen omwille van uw ras, nationaliteit, politieke overtuiging, religie of uw behoren tot een bepaalde sociale groep.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd te overtuigen met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Dienaangaande vallen uw inconsistente verklaringen omtrent uw woonplaatsen in Nigeria op, daar u uw laatste woonplaats aangeeft als locatie waar de geopperde problemen zouden zijn begonnen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u, **met uitzondering van een tussenperiode van enkele maanden in 2015 samen met uw toenmalige man in Oba Market Road 25**, van uw geboorte tot uw vertrek in 2016 in Igusi street, Benin City te hebben gewoond (zie verklaring DVZ, vraag 10). Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u doorheen uw leven op verschillende adressen te hebben gewoond, onder andere in Ekinwa road, Mission Road, Osa, Apostolic lane en Ibiyoko – allen in Benin City (zie notities persoonlijk onderhoud (verder notities), p. 10). U stelt sinds uw huwelijk met M. gedurende vijf jaar met uw ex-echtgenoot te hebben samengewoond in Ekenwa road, vervolgens Lagos street en als laatste woonplaats, Oba Market Road (zie notities, p. 22). Dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde, met uitzondering van een tussenperiode van enkele maanden in Oba Market road, altijd in Igusi street te hebben gewoond, verwondert. Hoewel het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen gedetailleerde samenvatting behoeft te zijn van al uw woonplaatsen, mag redelijkerwijze toch worden verwacht dat u minstens aangaf op verschillende plaatsen in Benin City te hebben gewoond. Na confrontatie stelt u bij uw moeder weg te zijn gegaan en de nacht van de ontvoering terug te zijn gekeerd naar het huis van uw moeder in Igusi street (zie notities, p.22). U verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud eveneens in 2015 naar Oba Market Road te zijn verhuisd en daar **één jaar** te hebben gewoond, wat afwijkt van uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U hiermee geconfronteerd, stelt u dat het in 2015 was en u in 2016 wegging. U gevraagd waarom u voor de DVZ verklaarde er een paar maanden te hebben gewoond, herhaalt u er in 2015 te zijn geweest en 2016 weg te zijn gegaan (zie notities, p. 9).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen die u uit Nigeria hebben geleid niet geloofwaardig zijn daar ze verstoken zijn van enige logica. Nadat uw man werd ontvoerd en u zich ervan had vergewist dat de kidnappers weg waren, ging u uit angst naar uw moeder. U gevraagd waarom u naar uw moeder ging, antwoordt u dat het de enige plek was waarvan u dacht veilig te zullen zijn. Vervolgens gevraagd waarom u dacht dat u werd gezocht, stelt u dat het normaal is dat ze iedereen met een connectie met het land willen uitroeien omdat ze niets willen dat hen iets in de weg kan leggen (zie notities, p. 45). Dat u een veilige haven diende te zoeken bij uw moeder maakt u echter geenszins aannemelijk daar u en uw kinderen aanwezig waren bij de kidnapping en ongeschonden bleven. U verklaart immers dat de kidnappers u bevalen op de grond te liggen en uw kinderen in dezelfde ruimte slapen – en tijdens de gebeurtenis bleven slapen (zie notities, p. 38-39). Bovendien, indien de kidnappers hun pijlen werkelijk op u en uw kinderen zouden hebben gericht, wordt niet ingezien waarom u en uw kinderen niet meteen werden meegenomen en/of gedood. Ook het verdere verloop is geenszins logisch. U verklaart dat de kidnappers, terwijl u zich samen met uw kinderen in een kamer in het huis bevond, naar het huis van uw moeder gingen om u te zoeken, het huis doorzochten en uw moeder met de dood bedreigden indien zij niet zou zeggen waar u was. Gevraagd hoe het kan dat u niet werd gevonden, terwijl ze het huis doorzochten, antwoordt u dat u niet werd gevonden en herhaalt u dat uw moeder werd bedreigd. U diezelfde vraag normaal gesteld, stelt u dat de kidnappers u niet vonden omdat u zich verstopte. Uiteindelijk – na de vraag wederom te hebben gesteld – oppert u dat het misschien God was – wat bezwaarlijk kan worden aanvaard als reden (zie notities, p. 45-46). Vervolgens vluchtte u naar Ibadan en liet u uw kinderen achter bij uw moeder in Benin City aangezien u vermoedde dat ze enkel u viseerden omdat uw kinderen nog erg jong waren – wat opmerkelijk is daar u eerder verklaarde dat ze alles en iedereen wilden uitroeien. Na slechts 2 dagen in Ibadan besloot u Nigeria te verlaten daar u meende niet veilig te zijn. Gevraagd waarom u besloot om het land te verlaten, stelt u dat ze [de kidnappers] u weer kwamen zoeken op de plek van uw moeder terwijl u in Ibadan was (zie notities, p. 46). Hiermee slaagt u er echter niet in te duiden waarom u in Ibadan, een stad op ongeveer 300 kilometer van Benin City (zie administratief dossier), niet veilig zou zijn. Gevraagd wat u heeft doen besluiten om Ibadan te verlaten, antwoordt u zeer vaag dat ze overal informatie hebben en u niet weet hoe of van wie ze die informatie verkrijgen. Na u diezelfde vraag nogmaals te hebben gesteld, verklaart u dat u nergens in Nigeria veilig bent. Echter, uit uw verklaringen blijkt niet dat u wanneer u in Ibadan was, werd blootgesteld aan gevaar.

Bovendien verklaart u dat de kidnappers wisten dat u Benin City had verlaten en ze voor uw kinderen kwamen en u niet weet hoe God uw kinderen beschermt (zie notities, p. 47). Het is inderdaad wederom opmerkelijk dat de kidnappers uw kinderen niet zouden hebben gevonden in het huis van uw moeder. De kidnappers kwamen te weten dat uw kinderen in Ibadan waren – hoe weet u echter niet en uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u hierover hebt nagedacht (zie notities, p. 48). Terwijl uw broer zich in het huis verstopte, en hij de kidnappers over en weer zag gaan, dropen de kidnappers af aangezien ze het huis niet konden vinden (zie notities, p. 34). Dienaangaande dient opgemerkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde dat uw broer nadien elders in Ibadan naar uw stiefmoeder O.V. ging waarna de 'bende' nogmaals naar Ibadan ging en ze toen het appartement van uw broer wel vonden maar er niemand aantroffen (zie vragenlijst CGVS). Dit vermeldde u niet tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Wat tenslotte de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt, is uw desinteresse in het verder verloop van de door u aangehaalde problemen. U verklaart de ochtend na de kidnapping naar de politie te zijn gegaan, de zaak te hebben gerapporteerd maar verder de zaak niet te hebben opgevolgd aangezien u zelf diende te vluchten voor uw leven (zie notities, p. 42). Dat u de moeite niet nam de zaak bij de politie verder op te volgen, ondermijnt uw geopperde vrees. U weet evenmin of en welke pogingen de familie van uw ex-echtgenoot zou hebben ondernomen om hem te vinden (zie notities, p. 44). U verklaart wanneer u in Italië was voor het laatst contact te hebben gehad met de moeder van uw ex-echtgenoot M.. Nadien zocht u geen contact met haar omdat u het niet wilt aangezien het denken aan uw verleden pijn veroorzaakt (zie notities, p. 24). Met andere familieleden van uw ex-echtgenoot had u evenmin contact. Echter, van iemand die internationale bescherming verzoekt, mag worden verwacht alles in het werk te stellen teneinde op de hoogte te blijven van de vermeende problemen die hem of haar uit het land van herkomst zouden hebben gedreven. Dat u verklaart dat niet te hebben gedaan, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vrees. U verklaart van uw moeder te hebben vernomen dat de jongere broer van uw ex-echtgenoot twee weken geleden om het leven werd gebracht omwille van het gecontesteerde stuk land (zie notities, p. 27). U oppert een foto van hem op uw GSM te hebben ontvangen – wat overigens geen bewijswaarde heeft daar geenszins kan worden aangetoond wie het betreft, noch in welke omstandigheden die persoon om het leven zou zijn gekomen – maar de foto mogelijks te hebben verwijderd aangezien het omwille van het afgehakte hand en been angstaanjagend was (zie notities, p. 37). Dat u die foto, waarvan u meent dat het betrekking heeft op uw vrees bij terugkeer, zou hebben verwijderd, is nonchalant en toont wederom uw ondermijnende desinteresse aan in een reeds ongeloofwaardig bevonden asielmotief. Tenslotte weet u niet wat er met het stuk grond zou zijn gebeurd na uw vertrek (zie notities, p. 44). Bovenstaande hiaten in uw verklaringen dragen bij tot de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

U kunt kortom niet overtuigen dat u en uw kinderen bij terugkeer naar Nigeria het risico lopen om het leven te zullen worden gebracht omwille van een landdispuut.

U verklaart eveneens niet naar Nigeria te kunnen terugkeren uit vrees het slachtoffer te zullen worden van vrouwelijke genitale verminking. In uw familie worden vrouwen besneden na het huwelijk en na de geboorte van hun eerste kind. Tot op vandaag slaagde u erin te ontkomen aan de praktijk daar uw moeder hevige tegenstandster is, terwijl uw vader eist dat u wordt besneden. U uit eveneens de vrees dat uw dochter na haar huwelijk en geboorte van haar eerste kind het slachtoffer zal worden van vrouwelijke genitale verminking. **Echter dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om deze vrees, zowel voor uzelf als uw dochter, aannemelijk te maken.**

Zoals reeds werd opgemerkt, verklaart u tot op vandaag niet te zijn besneden omdat uw moeder zich ertegen verzette. Normaal worden vrouwen in uw familie besneden na hun huwelijk en geboorte van hun eerste kind, in uw geval diende het te zijn gebeurd na de geboorte van uw dochter E. op 24 mei 2012. Bijgevolg wordt niet ingezien waarom u bij terugkeer wel het slachtoffer zou worden van vrouwelijke genitale verminking daar uw situatie niet is veranderd. U geeft zelf ook aan dat zolang uw moeder leeft, u geen gevaar loopt (zie notities, p. 50). Dat u na de dood van uw moeder wel besneden zou worden, is bijgevolg een **hypothetische vrees**. U gevraagd waarom u als volwassen vrouw niet zou kunnen weigeren, stelt u dat als je 10 personen tegen hebt, geen optie te hebben. Echter identificeert u enkel uw vader als persoon die u zou willen laten besnijden, dus houdt uw antwoord geen steek.

Dat u bovendien sinds uw vertrek geen contact meer heeft gehad met de persoon die u identificeert als enige vervolger, namelijk uw vader, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees danig (zie notities, p.

27). Bovendien geeft u ook aan dat uw vader wanneer u klein was naar de staat Delta werd overgeplaatst in het kader van zijn functie als politieagent, stelt u niet veel over hem te weten en geen hechte band te hebben gehad met uw vader (zie notities, p. 11, p. 14 en p. 27). Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw vader in Edo state verblijft (zie verklaring DVZ, vraag 13A). U hiermee geconfronteerd, herhaalt u dat hij werd overgeplaatst naar Delta State (zie notities, p. 12). Zo weet u bovendien evenmin of uw ouders nog getrouwd zijn (zie notities, p. 12). Bovendien dient te worden vastgesteld dat uw vrees bij terugkeer naar Nigeria slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking **bezwaarlijk actueel** kan worden genoemd daar u met de vervolger, uw vader, sinds 2016 geen contact meer heeft gehad.

Wat betreft uw vrees voor besnijdenis voor uw dochter, geeft u aan dat ze pas het risico loopt te worden besneden wanneer ze trouwt en haar eerste kind krijgt (zie notities, p. 51) waardoor ook die vrees **hypothetisch is en de omstandigheden niet kunnen worden beoordeeld**. Bovendien kunt u niet weerleggen haar, net als uw moeder u, te zullen kunnen beschermen tegen de praktijk. U verklaart niet te denken haar te kunnen beschermen omdat u de macht niet heeft. U zou net als uw moeder als een slecht persoon worden beschouwd. U haalt immers aan dat uw moeder werd uitgesloten van haar gemeenschap omwille van haar verzet. Uw vader zorgde niet voor jullie en beledigde jullie. Echter, nergens uit uw verklaringen blijkt dat haar leven in Nigeria ondraaglijk werd omwille van haar tegenkating. Integendeel, zij werkte als semi-alleenstaande vrouw en had een appartement met vier kamers (zie notities, p. 14 en p.46). Evenmin kan uit uw verklaringen blijken dat uw leven werd beïnvloed omdat u niet werd besneden.

Volledigheidshalve dient te worden gewezen op de cijfers omtrent vrouwelijke genitale verminking in Nigeria. In Edo state heeft 37.1 % van de vrouwen vrouwelijke genitale verminking ondergaan. Hoewel dit percentage aanzienlijk is, betekent dit ook dat 69.9 % van de vrouwen, ofwel de meerderheid van de vrouwelijke inwoners van Edo niet besneden wordt. In Delta state is 36.4 % van de vrouwen besneden. Hierbij moet eveneens worden opgemerkt dat uit verschillende bronnen blijkt dat **vrouwenbesnijdenis in Edo state**, de deelstaat waar u woonachtig was en vanwaar uw vader afkomstig is, **illegaal is** (zie informatie administratief dossier). Ook in verschillende andere deelstaten van Nigeria werd de praktijk van vrouwenbesnijdenis buiten de wet gesteld. De vaststelling dat een wet tegen vrouwelijke genitale verminking in verschillende Nigeriaanse deelstaten werd gestemd, wijst op een maatschappelijk draagvlak om deze praktijk te bannen. U ontwijkt de vraag of u al dan niet op de hoogte bent van het bestaan van de wet door herhaaldelijk te stellen dat het de traditie is en de overheid niets te maken heeft met tradities. Echter duidt het feit dat in de staat Edo een wet werd goedgekeurd die vrouwelijke genitale verminking verbiedt, op een zekere eenstemmigheid met betrekking tot de weerstand tegen vrouwenbesnijdenis vanwege de wetgevende instanties, die de vertegenwoordigers vormen van de bevolking van Edo State. **Er kan dan ook niet worden besloten dat het onmogelijk zou zijn om een gedwongen besnijdenis te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria.**

Ter staving van de door u aangehaalde vrees legt u een medisch attest vrouwelijke genitale verminking neer op uw naam en op naam van uw dochter E. waaruit blijkt dat jullie geen vrouwelijke genitale verminking ondergingen ((Dr. Vandemaele, dd. 29/10/2020). De vaststelling dat u geen vrouwelijke genitale verminking onderging, toont aan dat het hoofd werd geboden aan de door u aangehaalde dreiging. De door u neergelegde medische attesten weten bovenstaande conclusies niet te wijzigen.

Dit alles in aanmerking genomen, bent u er niet in geslaagd uw vrees voor vrouwelijke genitale verminking, noch die van uw dochter aannemelijk te maken.

Er kan tenslotte opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie 'COI Focus Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram' dd. 28 maart 2018), duidelijk blijkt dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er bijna geen grondgebied meer controleert. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staat Borno, waar de bevolking wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden van Boko Haram getroffen, maar dit in mindere mate. De rest van Nigeria blijft echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u

afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. **Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.**

De door u neergelegde Italiaanse verblijfsvergunningen weten het bovenstaande niet te wijzigen. U legt overigens geen enkel document voor dat uw identiteit, reisweg of asielmotieven kan staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster beroept zich op de schending van "artikel 3 EVRM; artikel 48/4 Vw.; het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht".

In een eerste middel stelt verzoekster dat ze bij terugkeer vreest voor haar leven en dat van haar kinderen. Ze betoogt dienaangaande als volgt:

"Begin 2016 werd er in de woning van verzoekster en haar ex-man ingebroken m.o.o. de ontvoering van haar ex-man. Deze ontvoering is het gevolg van een landdispuut waarbij de ontvoerders uit zijn op de eigendom waar verzoekster met haar man en kinderen verbleef. CGVS beslist dat aan deze geuite vrees geen geloof kan gehecht worden, en haalt de hierna toegelichte argumenten aan. In wat volgt zal verzoekster deze aannames één voor één toelichten, en onderbouwen waarom deze onterecht zijn:

1.-

Vooreerst hecht het CGVS geen geloof aan het verhaal omwille van verzoekster haar 'inconsistente verklaringen omtrent de woonplaatsen in Nigeria' (beslissing CGVS, p. 2). Nochtans hecht het CGVS te veel belang aan wat voor verzoekster een detail bleek. Zij had helemaal geen kwaadwillige intenties om inconsistente verklaringen af te leggen, maar verduidelijkt dat "enkele maanden" en "een jaar" voor haar op hetzelfde neerkomt. Zij weet dit niet meer exact, dus deed louter een inschatting van de tijd wat neerkomt op enkele maanden, dan wel een jaar. Dit blijkt ook duidelijk uit haar verklaring waarbij ze verduidelijkt dat het in 2015-2016 was, dus een periode van enkele maanden of een jaar. Ze stelt letterlijk: "Het is 2015 en 2016 ging ik weg. 2015 en 2016 ging ik weg van Oba Market Road. Een paar maanden in de zin dat we er waren in 2015 en vroeg 2016 weggingen. Het was niet erg lang." (nota's CGVS. p. 9). De nadruk door het CGVS dat deze verklaring van verzoekster 'afwijkend' zou zijn, is dus niet correct, in ieder geval overdreven. Verzoekster legde wel degelijk dezelfde verklaringen af, zij het niet in exact dezelfde bewoordingen, doch doelde duidelijk op een tijdsperiode van enkele maanden tot een jaar.

Hetzelfde geldt voor de exacte woonplaatsen waar verzoekster in het verleden verbleef (beslissing CGVS. p. 2). Verzoekster stelt dat bij haar eerste interview bij DVZ nooit expliciet gevraagd werd naar voorgaande verblijfplaatsen. Tijdens dit 1ste interview werd haar enkel gevraagd naar haar allerlaatste verblijfplaats, niet naar voorgaande verblijfplaatsen.

Aangezien verzoekster voor haar vlucht, nog enkele dagen bij haar mama verbleef, dacht zij dat zij enkel dit diende te vermelden. Verzoekster heeft vanzelfsprekend nooit met enige kwaadwillige intentie geen opsomming gemaakt van al haar voorgaande verblijfplaatsen, doch zij dacht louter dat dit niet relevant was voor DVZ. DVZ benadrukte steeds dat het een samenvatting diende te zijn, waardoor verzoekster er ook niet het belang inzag er op dat ogenblik dieper op in te gaan. Toen CGVS tijdens het 2^e interview vroeg naar alle verblijfplaatsen van verzoekster, gaf zij eerlijk en uitgebreid antwoord. Zij had geen idee dat ze bij DVZ ook reeds hierop doelde, aangezien zij toen enkel vroegen naar haar laatste verblijfplaats.

Het is dus niet zo dat verzoekster inconsistent is, het enige mogelijke is dat dit thans lijkt door de verschillende vraagstelling en de verkeerde interpretatie door verzoekster.

Er dient in het achterhoofd gehouden te worden dat verzoekster reeds voorheen bescherming genoot in Italië waardoor zij sommige zaken als vanzelfsprekend beschouwde en niet altijd besef had van het belang om alle details opnieuw te vertellen. Zij maakte hierbij een foute inschatting. Verzoekster erkent dat zij het belang van exacte details onderschat heeft. In ieder geval trekt CGVS hieruit onterecht (en bijgevolg verkeerde) conclusies.

2.-

Vervolgens hecht het CGVS geen geloofwaardigheid aan de verklaringen van verzoekster nu zij 'verstoken zijn van enige logica' (beslissing CGVS. p. 2). Het is steeds zeer moeilijk tragische en traumatiserende gebeurtenissen op een duidelijke manier toe te lichten, zeker wanneer zulke zaken aan de andere kant van de wereld gebeuren, is het niet altijd evident dit op een begrijpelijke wijze naar hiertoe te vertalen. Wanneer de nota's van het interview erbij genomen worden, blijkt dat verzoekster het inderdaad soms moeilijk heeft de precieze omstandigheden te duiden. Soms komt dit inderdaad door verzoekster zelf, zij is emotioneel en getraumatiseerd, ook reden dat zij tijdens het interview enkele keren is beginnen wenen (nota's CGVS. o. 22, 23-24). Daarnaast blijkt toch ook dat er hier en daar een misverstand ontstond, omwille van de taalbarrière. Desondanks, werd er door de PO niet verder doorgevraagd, dan wel de vraag anders geformuleerd, maar wordt er gewoonweg verder gegaan over een ander onderwerp. Ter illustratie enkele passages uit de nota's van verzoekster haar CGVS interview waaruit de gebrekkige communicatie mag blijken:

- Reeds in de eerste 5 vragen dient verzoekster te bekennen dat ze de vraag niet begrepen heeft, de taalbarrière wordt meteen duidelijk (p. 3-4);

De PO vraagt of het de eerste keer is dat verzoekster asiel aanvraagt. Ze antwoordt 'ja', maar in dezelfde zin vermeldt ze dat ze reeds asiel aanvraag in Italië en België. Het betreft dus een fout begrip van de vraag (p. 4);

- Verzoekster begrijpt de vraag niet (p. 5), ondanks dat de PO nog geen antwoord op haar vraag heeft door miscommunicatie, gaat ze verder met het verhoor;

- Verzoekster begrijpt tweemaal de vraag niet (p. 27), nadien vertelt ze spontaan dat haar ex-schoonbroer zopas vermoord werd, maar PO gaat hier niet op in. In tegendeel begint ze uit het niets over het 'dagelijks leven in Benin City' (p. 27);

- PO vraagt driemaal op exact dezelfde manier hoe het komt dat ze niet gevonden werd in het huis van haar mama (p. 45-46). Verzoekster begreep duidelijk niet dat de PO doelde op meer details over de exacte verstopplaats. In de plaats had de PO concretere vragen kunnen stellen zoals bv. waar verzoekster dan juist verstopt zat. Het is duidelijk dat verzoekster niet geheel doorheeft waar de PO naartoe wil. Het toont opnieuw de miscommunicatie aan door de open-vraag stelling. Verzoekster heeft geen kwaadwillige intenties, maar kon het belang van deze details niet inschatten.

Vervolgens laat CGVS uitschijnen dat niet te begrijpen valt, dat de ontvoerders enkel haar man meenamen, maar niet verzoekster en haar kinderen. Nochtans is dit niet zo verwonderlijk aangezien de ontvoerders slechts met 4 waren. Dit werd ook benadrukt door de PO zelf (nota's CGVS, p. 43: "Hoe konden ze een volwassen man ontvoeren?"). Het is dus eerder begrijpelijk dat de ontvoerders de intentie hadden de vrouw en kinderen later nog 'uit de weg te ruimen', geen rekening houdend dat ze op de vlucht zouden slaan. Wat er ook van zij, kan verzoekster uiteraard onmogelijk in het hoofd van de ontvoerders kijken, dus kan zij slechts hun gedachtegang vermoeden, en niet voorspellen, dan wel achterhalen.

Ook wat betreft de verstopplaats in het huis van haar moeder wenst verzoekster - omwille van de miscommunicatie zoals toegelicht - thans duiding te geven. CGVS begrijpt niet hoe het kan dat de ontvoerders verzoekster en haar kinderen niet vonden, toen zij naar het huis van haar moeder kwamen. Verzoekster verklaart dat het een huis betreft met 4 kamers. Eén van de kamers was van haar broer, vooraleer hij naar Ibadan verhuisde. Het is in deze kamer dat verzoekster zich onder het bed schuil hield. Toen de ontvoerders binnenvielen, riep de moeder van verzoekster meteen dat haar dochter er niet was. Ondanks de ernstige dreigingen van de ontvoerders, bleef de moeder van verzoekster volhouden dat haar dochter niet aanwezig was. Hierdoor hebben de ontvoerders vermoedelijk niet grondig (genoeg) gezocht, nu zij er reeds vanuit gingen dat verzoekster niet in het huis aanwezig was. Vanzelfsprekend kan verzoekster verder geen details geven over hoe en waar de ontvoerders zochten, dan wel hoe het komt dat ze haar niet vonden, aangezien ze zich schuil hield onder het bed. Zij heeft hen dus niet gezien, noch waar ze exact al dan niet gezocht hebben. Zij heeft hen enkel kunnen horen dreigen en vernielen. Het is om die reden dat verzoekster tijdens het CGVS interview vaag bleef bij deze vraag, aangezien zij niet meer informatie kon en kan verschaffen. Zij tracht dit nu te duiden.

Ook wat betreft de reden waarom ze eerst haar kinderen niet meenam naar haar broer, begrijpt verzoekster dat dit ongeloofwaardig klinkt, doch het de waarheid betreft. Het betreft vanzelfsprekend telkens een momentopname waarbij niet steeds valt in te schatten wat de beste beslissing is.

Achteraf gezien was het een slechte beslissing en begrijpt verzoekster zelf niet dat ze ooit dit idee had haar kinderen daar achter te laten. Ze zag toen de ernst van de situatie nog niet in. Het is pas nadat de ontvoerders een tweede maal naar het huis van haar moeder kwamen dat ze besepte hoe gevaarlijk ze waren en dat ze zo snel mogelijk diende te vluchten.

Het argument van CGVS dat zij 'veilig zou zijn in Ibadan' omdat dit 300 km verwijderd ligt van Delta State houdt geen steek (beslissing CGVS.p. 3). De ontvoerders kwamen tot tweemaal toe tot Ibadan om verzoekster en haar kinderen te zoeken. Het is niet zo dat de ontvoerders zullen opgeven, zij blijven steeds doorgaan tot ze krijgen wat ze willen. Verzoekster wil benadrukken dat het in Nigeria onmogelijk is om uzelf te verstoppen. Het is niet zo dat indien je verhuist, je plots onvindbaar wordt. Ze zullen altijd een manier vinden om hun wil door te drijven.

3.-

Tot slot, stelt het CGVS geen geloofwaardigheid te hechten aan verzoekster haar verhaal omdat ze haar dossier bij de politie niet verder opvolgde (beslissing CGVS. p. 3). Dit aanhalen als argument om te onderschrijven dat het verhaal van verzoekster ongeloofwaardig is, is niet serieus. Vooreerst was verzoekster op de vlucht voor haar leven (nota's CGVS. p. 42-43). meteen na het voorval is zij de stad ontvlucht, hoe kan zij dan haar dossier verder opvolgen?! Bovendien, is dit niet serieus aangezien het algemeen geweten is dat de politiemacht in Nigeria uitermate corrupt is. Ook al deed verzoekster aangifte, effectief onderzoek naar de verdwijning van haar man zou vermoedelijk niet volgen (nota's CGVS. p. 42-43). Iedereen weet dat er in Nigeria voor de eigen veiligheid dient ingestaan te worden. De wet is er niet sterk (nota's CGVS. p. 53). de macht van geld wel (nota's CGVS. p. 36). Al jaren woedt er een strijd in Nigeria tegen de corrupte politiediensten.¹ Het kan inzake dus in ieder geval niet als redelijk argument aangenomen worden (stukken 2. 3 en 4).

4.-

Opnieuw overtuigt ook het argument van CGVS dat verzoekster ongeïnteresseerd is omdat zij geen contact meer heeft met haar ex-schoonfamilie niet (beslissing CGVS. o. 3). Verzoekster heeft gruwelijke en traumatiserende zaken meegemaakt in Nigeria en wil verdergaan met haar leven. Zij tracht het verleden achter zich te laten, wat uiteraard bemoeilijkt wordt indien zij in contact blijft met haar ex-schoonfamilie (nota's CGVS. p. 24). Bovendien heeft ze er nooit een nauw contact met hen op na gehouden, zelfs niet toen ze nog in Nigeria woonde, het gegeven dat ze hen thans nauwelijks hoort, verwondert dus niet (nota's CGVS. o. 23). Zeker aangezien ze in tussentijd een nieuwe partner heeft. Dit kan verzoekster onmogelijk verweten worden.

5.-

Dat deze vrees nog steeds actueel is, bewijst de recente moord op haar ex-schoonbroer (nota's CGVS. p. 27 en 36). Hij vermoedde dat dit eigendomsdispuut in tussentijd uitgedoofd zou zijn, waardoor hij besliste terug te keren naar de eigendom van zijn broer (nota's CGVS. p. 36). Ten gevolge van deze terugkeer werd hij vermoord (nota's CGVS. o. 44). CGVS trekt opnieuw foutieve conclusies uit de houding van verzoekster. Tijdens het verhoor vroeg de PO aan verzoekster de foto die zij hiervan had op haar GSM te tonen. Verzoekster kon de foto niet meteen terugvinden, waarna de PO meteen stelde dat zij haar GSM mocht wegsteken (nota's CGVS. o. 37). Niet eenmaal wees de PO op het belang van deze foto, of verzocht haar verder te zoeken, in tegendeel liet zij uitermate uitschijnen aan verzoekster dat het niet erg was, dat ze zich geen zorgen hoefde te maken. Zonder enige bijvraag, stelde de PO na slechts enkele luttele seconden: "Het is ok. Steek uw telefoon maar weg.". Thans in haar beslissing, leidt het CGVS hier plots 'desinteresse' uit (beslissing CGVS. p. 3). Deze houding werd in ieder geval niet aangenomen tijdens het verhoor. De beweerde desinteresse van verzoekster heeft er in ieder geval niets mee te maken. In tegendeel, is het zeer begrijpelijk dat men niet wenst rond te lopen met dergelijk gruwelijke en afgrijselijke foto (nota's CGVS. o. 37 en 44). Telkens verzoekster door de foto's van haar GSM scrollt, wordt ze met dit afgrijselijke beeld geconfronteerd. Vanzelfsprekend heeft verzoekster getracht te verbannen waar deze foto exact terug te vinden in haar GSM. Wat er ook van zij, thans bij dit verzoekschrift wordt de foto aldus gevoegd (stuk 5). Dat zulke foto minimale bewijswaarde heeft, begrijpt ook verzoekster. Reden enerzijds waarom zij vermoedde dat de PO tijdens het verhoor er geen verdere aandacht aan besteedde, anderzijds tracht de moeder van verzoekster bijkomend bewijsmateriaal te bekomen omtrent de moord op haar ex-schoonbroer. Het is echter niet evident bewijzen te verkrijgen van de politie, aangezien er slechts één politiekantoor is voor de hele stad. Zodra verzoekster via haar moeder de desbetreffende politieverlagen heeft kunnen bemachtigen, bezorgt zij deze vanzelfsprekend onverwijld aan uw Raad."

In een tweede middel licht verzoekster haar vrees voor genitale verminking in hoofde van zichzelf en haar dochter toe als volgt:

"6.-

Ook wat betreft de vrouwelijke genitale verminking trekt het CGVS (te gemakkelijk) de verkeerde conclusies (beslissing CGVS, p. 3). Het is inderdaad zo dat de mama van verzoekster haar heel haar leven - tot nu toe - heeft kunnen beschermen tegen genitale verminking (nota's CGVS, p. 49-50). Echter laat CGVS uitschijnen alsof dit een fluitje van een cent is, dan wel volledig een persoonlijke keuze. Echter de realiteit in Nigeria is minder waar (nota's CGVS, p. 50-52).

Vrouwelijke genitale verminking is en blijft nu eenmaal dé traditie in sommige gemeenschappen in Nigeria, waaronder die van verzoekster (nota's CGVS, p. 50). Zoals meegedeeld is verzoekster in haar leven reeds vele malen moeten verhuizen. Dat een familie zo vaak verhuist in Nigeria is alles behalve gebruikelijk, maar komt louter en alleen ten gevolge van het feit dat de moeder van verzoekster haar dochter niet wou besnijden (nota's CGVS, p. 52). Hierdoor werden ze verstoten door de gemeenschap en wilden buren hen niet in de buurt (nota's CGVS, p. 52). Verzoekster stelt letterlijk dat haar moeder door de gemeenschap - zelfs door haar eigen vader (!) - beschouwd wordt als een heks, als een gekkin, als "evil" (nota's CGVS, p. 50 en 52).

Het verzetten tegen besnijdenis in Nigeria is dus geen evidente keuze, het is kiezen tussen fysiek of psychisch lijden (nota's CGVS, p. 50 en 52).

Verzoekster verduidelijkt dat Nigeria geen land is waar iemand zich kan verstoppen, zodra ze zou terugkeren, zal dit geweten zijn (nota's CGVS, p. 47). Zowel haar vader, als de rest van de gemeenschap zullen sowieso aandringen dat ze zich alsnog moet laten besnijden (nota's CGVS, p. 50). Het is dé traditie (nota's CGVS, p. 50). Haar moeder is ernstig verzwakt enerzijds door de dood van haar eigen moeder, en anderzijds gelet op haar leeftijd. Om die reden is zij niet meer in staat verzoekster hiertegen te beschermen, zoals ze voordien wel steeds gedaan heeft. Haar moeder heeft niet meer de macht om verzoekster in bescherming te nemen.

Het is net deze macht die maar moeder bezat, die verzoekster niet heeft om zichzelf en haar dochter op dezelfde manier te kunnen beschermen (nota's CGVS, p. 50-52). Het is ook daarom dat verzoekster steeds benadrukt dat haar moeder zulk een sterke vrouw is, omdat ze zichzelf niet in staat ziet zich zo te verzetten tegen een gemeenschap, iets wat haar bezwaarlijk kwalijk genomen kan worden. Des te meer, gelet op de 'tradities' die gelden indien iemand zich verzet tegen besnijdenis. Verzoekster toont ter duiding enkele littekens op haar lichaam (stuk 6). Omdat verzoekster niet besneden werd, wordt ze door de gemeenschap spiritueel ziek gemaakt. Indien iemand ervoor kiest niet besneden te worden, oordeelt de gemeenschap dat die persoon ervoor kiest om niet te blijven leven. Zij stellen dit op gelijke hoogte. Hierbij wordt die persoon dan ernstig ziek gemaakt, zonder een fysieke aandoening. Hierbij wordt het lijden ondragelijk aangezien bij een onderzoek in het ziekenhuis niets vastgesteld kan worden, doch is er een enorme pijn. Verzoekster werd door de gemeenschap eveneens spiritueel ziek gemaakt, waardoor haar moeder noodgedwongen deze littekens (toen snijwonden) moest aanbrengen op het lichaam van verzoekster om de ziekte uit haar lichaam te verdrijven. Via deze sneden in het lichaam zou de spirituele ziekte het lichaam weer kunnen verlaten. Een moeder dient haar dochter dus noodgedwongen te verminken opdat ze zou overleven, anders zou deze spirituele ziekte haar hele lichaam overnemen om tot slot te sterven.

Verzoekster loopt dus wel degelijk risico besneden te worden, eveneens haar dochter (nota's CGVS, p. 52). Zeker gelet op het gegeven dat in haar omgeving wél degelijk besneden wordt. Ongeacht de algemene cijfers in Nigeria, zijn zowel haar eigen moeder, als haar zus besneden (nota's CGVS, p. 48-49). Ook al haar nichtjes zijn besneden (nota's CGVS, p. 49). Als ze terugkeert zullen zij en haar dochter hetzelfde lot ondergaan, dan wel verstoten worden door de gemeenschap (nota's CGVS, p. 50-52).

Ook het gegeven dat vrouwelijke genitale verminking wettelijk niet meer toegelaten is, doet aan al voorgaande geen afbreuk. Het is niet correct om er vanuit te gaan dat wanneer iets niet toegelaten is, het dan ook niet gebeurt (nota's CGVS, p. 52-53). Iedereen weet dat de wet an sich en naleving ervan in de samenleving niet steeds hand in hand gaan. Zeker rekening houdend met wat voorafgaand uiteengezet werd over de traditie, dewelke geen enkele rekening houdt met wetten én over de politie-corruptie in Nigeria (nota's CGVS, p. 55).

Het is wel degelijk een onterende praktijk om een moeder met 4 kinderen terug te sturen naar een land waar ze het risico lopen vermoord, dan wel genitaal verminkt, dan wel verstoten te worden. Waar ze in ieder geval ten gevolge van voorgaande problemen noodgedwongen op straat zal leven. Verzoekster én haar kinderen riskeren wel degelijk hun leven bij terugkeer naar Nigeria."

2.2. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

- Krantenartikel i.v.m. corruptie in Nigeria van 19 oktober 2020;
- Krantenartikel i.v.m. corruptie in Nigeria van 22 oktober 2020;
- Krantenartikel i.v.m. corruptie in Nigeria van 14 oktober 2020;
- Foto's van de vermoorde ex-schoonbroer van verzoekster;

- Foto's litteken verzoekster.

2.3. Bij aanvullende nota van 11 december 2020 brengt verzoekster stukken 8a en 8b bij, met name attesten inzake de genitale verminking van haar moeder en zuster.

2.4. Bij aanvullende nota van 21 december 2020 brengt verzoekster stuk 9 bij, een attest van de Nigeriaanse politie van 16 december 2020.

2.5. Bij aanvullende nota van 24 maart 2021 brengt verweerder (middels URL-verwijzing) als nieuw element bij: "*COI Focus Nigeria, Situation sécuritaire dans le nord-est*" van 20 november 2020.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

5. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6.1. Verzoekster vreest dat zij en haar kinderen bij terugkeer naar Nigeria zullen worden gedood door de personen die haar (voormalige) echtgenoot in 2016 zouden hebben ontvoerd omwille van een grondconflict.

6.2. Verzoekster tracht haar onlogische verklaringen aangaande het verloop van de gebeurtenissen ten gevolge van het landconflict te verschonen door te verwijzen naar haar emotionele en getraumatiseerde toestand, communicatieproblemen omwille van de taalbarrière en de gebrekkige vraagstelling van de *protection officer*.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoekster om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p.89).

Voor zover verzoekster verwijst naar haar emotionele en getraumatiseerde toestand blijkt uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud geenszins dat verzoekster onsamenhangende verklaringen zou afleggen omwille van haar voorgehouden traumatische ervaringen. De *protection officer* heeft manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoekster goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoekster werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld. Verzoekster heeft tijdens het persoonlijk onderhoud op geen enkel moment aangegeven dat zij niet in staat was deel te nemen aan de procedure of verklaringen af te leggen. Bij de vraag of verzoekster nog iets aan haar asielrelaas had toe te voegen, maakte zij, noch haar raadsman, melding van een emotionele of psychologische toestand waarin zij zou verkeren, noch wordt dit anderszins geadstrueerd, bijvoorbeeld door het voorleggen van een medisch getuigsschrift. Verzoekster toont allerminst aan dat haar voorgehouden getraumatiseerde toestand een impact heeft gehad op de door haar afgelegde verklaringen. Het loutere gegeven dat verzoekster enkele keren is beginnen huilen tijdens het persoonlijk onderhoud kan geenszins het manifest gebrek aan logica in haar verklaringen rechtvaardigen. Te dezen kan nog worden opgemerkt dat de asielprocedure voor elke asielzoeker hoe dan ook in meerdere of mindere mate stresserend is, maar dat de *protection officer* hiermee rekening houdt.

6.3. Wat de taalbarrière betreft dient te worden vastgesteld dat ter verhoor aan verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd of zij het Engels van de *protection officer* begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Zij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar heeft naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de *protection officer* en haarzelf. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt.

Verzoekster geeft in het verzoekschrift enkele voorbeelden van passages uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Voor zover hieruit blijkt dat zij bepaalde vragen foutief begreep, kan niet blijken dat dit aan de vraagstelling van de *protection officer* lag.

Uit nazicht van de notities van het persoonlijk onderhoud kan slechts worden afgeleid dat de *protection officer* de vragen herhaalt of herformuleert wanneer geen relevant, dan wel een ontwijkend antwoord werd gegeven. Aldus kan niet blijken dat de - overigens talrijke - onlogische antwoorden aan de vraagstelling liggen.

7. Verzoekster tracht het in de bestreden beslissing vastgestelde onlogische verloop van de ontvoering van haar echtgenoot en de daaropvolgende gebeurtenissen te verklaren door een verduidelijking te geven van de omstandigheden. Verzoekster beperkt zich echter in wezen tot het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van loutere beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht teneinde de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Zo stelt verzoekster dat niet verwonderlijk is dat de ontvoerders enkel haar man meenamen en haar en de kinderen achterlieten omdat de ontvoerders slechts met vier waren. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat ze bij het CGVS tevens verklaarde dat de ontvoerders gewapend waren (*"hoe konden ze een volwassen man ontvoeren?"*, *"Omdat ze met vier waren. Drie binnen en een buiten en ze hadden wapens in hun handen"*, notities van het persoonlijk onderhoud van 13 oktober 2020 (hierna: notities), p. 43), zodat redelijkerwijs kan worden verwacht dat deze ontvoerders wel degelijk bij machte waren om het hele gezin te ontvoeren. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat niet kan worden aangenomen waarom verzoekster en haar kinderen niet meteen werden meegenomen en/of gedood, indien de kidnappers hun pijlen werkelijk op haar en de kinderen zouden hebben gericht.

Verder legt verzoekster uit dat de ontvoerders haar niet vonden bij haar moeder omdat verzoekster zich onder het bed schuilhield, verzoeksters moeder bleef volhouden dat verzoekster er niet was en de ontvoerders daarom niet grondig zouden gezocht hebben. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster meermaals werd gevraagd hoe het mogelijk was dat de ontvoerders haar niet konden vinden bij haar moeder en verzoekster hierop geen zinnig antwoord kon geven (*"Waar was u toen?"*, *"Ik verstopte me in het huis van mijn moeder. Mijn moeder had vier kamers."*, *"Doorzochten ze het huis niet?"*, *"Ze doorzochten, ik verstopte me. Ze verspreidden dingen overal."*, *"Hoe konden ze u niet vinden als ze het huis doorzochten?"*, *"Ze vonden me niet. Ze bedreigden mijn moeder zelfs dat als ze niet zou zeggen waar ik was, ze me zouden doden. Mijn moeder zei me dat ze me enige tijd niet had gezien. Ze bleven een wapen op haar richten en ze bleef zeggen dat ze me enige tijd niet had gezien."*, *"Als u zich in het huis verstopte en ze doorzochten het huis – hoe konden ze u niet vinden?"*, *"Ze vonden me niet want ik verstopte me."*, *"Hoe konden ze u niet vinden terwijl ze het huis doorzochten?"*, *"Misschien was het God."*, notities, p. 45-46). Indien verzoekster daadwerkelijk onder het bed verstopt zat, dan kan niet worden ingezien dat zij dit eenvoudig feit niet vermeldde tijdens haar persoonlijk onderhoud. Waar verzoekster in het verzoekschrift beweert dat zij onder het bed zat, betreft dit dan ook een loutere *post factum* toevoeging die niet kan worden aangenomen. Hoe dan ook, zelfs indien wordt aangenomen dat verzoekster zich onder het bed verstopte – *quod non* – dan is evenzeer redelijk aan te nemen dat de ontvoerders verzoekster op dergelijke voor de hand liggende verstopplaats ook bij een oppervlakkige zoektocht door het huis zouden hebben gevonden.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij het feit dat zij haar kinderen achterliet in Benin City en niet meenam naar haar broer afdoet als een momentopname en een – achteraf gezien – slechte beslissing. Immers, verzoekster verklaarde dat zij en haar kinderen gezocht werden door de ontvoerders (cf. notities, p. 45). De vaststelling dat verzoekster haar kinderen achterliet in Benin City valt niet te rijmen met de bewering dat zij en haar kinderen werden gevisieerd door de ontvoerders en doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas en haar vermeende vrees voor vervolging.

Tevens wijst verzoekster erop dat Ibadan niet veilig was omdat de ontvoerders tot tweemaal toe naar Ibadan kwamen om haar kinderen te zoeken. Verzoekster gaat echter voorbij aan de vaststellingen dat zijzelf nooit gevaar liep toen zij in Ibadan verbleef, dat zij niet kan uitleggen hoe de kidnappers te weten kwamen dat haar kinderen in Ibadan waren en dat zij wisselende verklaringen aflegde bij de DVZ en het CGVS aangaande de zoektocht van de ontvoerders naar het huis van haar broer in Ibadan.

Verzoekster slaagt er in het verzoekschrift niet in de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande het onlogisch verloop van de gebeurtenissen concreet te weerleggen.

Verzoeksters ongeloofwaardige verklaringen aangaande de vermeende ontvoerders en hun pogingen om verzoekster en de kinderen te vinden doen fundamenteel afbreuk aan de waarachtigheid van verzoeksters asielrelaas.

8. In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat verzoekster noch bij de politie, noch bij haar ex-schoonfamilie informeerde over de situatie van haar echtgenoot en haar eigen dossier. Redelijkerwijze kan van een verzoekster om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van haar problemen en haar situatie in het land van herkomst. Dat verzoekster naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Daar waar verzoekster in het verzoekschrift onder verwijzing naar krantenartikelen aangaande corruptie bij de politie in Nigeria laat gelden dat ze haar zaak bij de politie niet opvolgde omdat de politie in Nigeria corrupt is, maakt zij niet aannemelijk dat zij haar zaak bij de politie niet opvolgde omwille hiervan. Immers, verzoekster deed in Nigeria wel beroep op de politie (notities, p. 42) waaruit een zeker vertrouwen blijkt en wat haar bezwaren om de situatie niet op te volgen op de helling plaatst. Bovendien dient vastgesteld dat verzoekster zelfs geen poging ondernam om haar zaak op te volgen bij de politie.

Ook waar verzoekster stelt dat ze niet bij haar ex-schoonfamilie informeerde omdat ze wilde verdergaan met haar leven kan dit niet verschonen dat van verzoekster, die haar land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen, enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Verzoeksters desinteresse in de evolutie van haar eigen problemen ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid ervan.

In de mate dat verzoekster een verklaring van de Nigeriaanse politie (stuk 9) aanbrengt, dient te worden opgemerkt dat verzoekster op generlei wijze duidt op welke wijze zij in het bezit kwam van dit stuk dat gedateerd is op 16 december 2020 en aldus dateert van een latere datum dan de bestreden beslissing. Dit stuk, dat gelet op de inhoud een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont, kan verzoeksters relaas niet nuttig ondersteunen. Daarenboven blijkt uit het stuk, indien het authentiek zou zijn – *quod non* -, dat de politie het nodige doet om verzoekster te beschermen.

9. Verzoekster legt bij het verzoekschrift een foto neer waarop haar vermoorde ex-schoonbroer zou zijn te zien. Uit dergelijke eenvoudige, ongedateerde en overigens onduidelijke foto kan geenszins blijken wie het betreft, noch in welke precieze feitelijke omstandigheden deze persoon om het leven is gekomen. Verzoekster toont geenszins aan dat haar ex-schoonbroer gedood werd omwille van het vermeende grondconflict.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar Nigeria zal worden gedood omwille van het vermeende gronddispuut.

10. Verzoekster vreest dat zij en haar dochter bij terugkeer naar Nigeria het slachtoffer zullen worden van VGV.

Vooreerst dient vastgesteld dat verzoekster tot op vandaag geen besnijdenis heeft ondergaan (zie attest) hoewel vrouwen in haar familie blijkbaar besneden worden, met name haar moeder en zuster (stukken 8 a en 8 b). Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij tot op heden niet besneden werd omdat haar moeder haar ertegen verzette en dat verzoekster zelf meent dat ze bij terugkeer geen gevaar loopt zolang haar moeder nog leeft (*“Waarom vreest u bij terugkeer te zullen worden besnijden?”*, *“Dat zal enkel gebeuren als mijn moeder niet langer leeft.”*, notities, p. 50). Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat haar moeder verzwakt is en geen bescherming meer kan bieden, gaat zij aldus voorbij aan haar eigen verklaringen.

Daarnaast duidt verzoekster haar vader aan als enige actor van vervolging. Uit haar verklaringen komt naar voor dat zij niet veel over hem weet, wisselende verklaringen aflegt over zijn verblijfplaats en sinds 2016 geen contact meer met hem heeft gehad (notities, p. 11, p. 12, p. 14, p. 27; verklaring DVZ, punt 13A). De vaststelling dat verzoekster reeds 5 jaar geen contact heeft met haar vader, die haar beweerdelijk zou willen laten besnijden, getuigt er niet alleen van dat deze vrees allerminst actueel is, maar ondermijnt de geloofwaardigheid van haar vrees voor vervolging op fundamentele wijze.

Ook verzoeksters dochter heeft tot op vandaag geen besnijdenis ondergaan (zie attest).

Verzoekster herneemt in het verzoekschrift dat ze haar dochter bij terugkeer naar Nigeria niet zal kunnen beschermen omdat ze niet dezelfde macht als haar moeder bezit en haar moeder verstoten werd door de gemeenschap. Dergelijke opmerkingen zijn herhalingen en herformuleringen van eerder afgelegde verklaringen en betreffen geen nuttig verweer tegen de motiveringen in de bestreden beslissing die luiden als volgt:

*“Wat betreft uw vrees voor besnijdenis voor uw dochter, geeft u aan dat ze pas het risico loopt te worden besneden wanneer ze trouwt en haar eerste kind krijgt (zie notities, p. 51) waardoor ook die vrees **hypothetisch is en de omstandigheden niet kunnen worden beoordeeld**. Bovendien kunt u niet weerleggen haar, net als uw moeder u, te zullen kunnen beschermen tegen de praktijk. U verklaart niet te denken haar te kunnen beschermen omdat u de macht niet heeft. U zou net als uw moeder als een slecht persoon worden beschouwd. U haalt immers aan dat uw moeder werd uitgesloten van haar gemeenschap omwille van haar verzet. Uw vader zorgde niet voor jullie en beledigde jullie. Echter, nergens uit uw verklaringen blijkt dat haar leven in Nigeria ondraaglijk werd omwille van haar tegenkanting. Integendeel, zij werkte als semi-alleenstaande vrouw en had een appartement met vier kamers (zie notities, p. 14 en p.46). Evenmin kan uit uw verklaringen blijken dat uw leven werd beïnvloed omdat u niet werd besneden.”.*

Verzoekster legt bij haar verzoekschrift enkele foto's neer ter staving van littekens die beweerdelijk door haar moeder werden aangebracht omdat de gemeenschap haar spiritueel ziek zou hebben gemaakt. Uit dergelijke onduidelijke foto's kunnen geenszins de omstandigheden worden afgeleid waarin deze littekens werden opgelopen. Verzoekster toont niet aan dat het feit dat ze niet besneden was haar leven op ingrijpende wijze heeft beïnvloed.

Verzoekster voert geen concrete ontkrachting aan van de motivering die terecht stelt:

*“Volledigheidshalve dient te worden gewezen op de cijfers omtrent vrouwelijke genitale verminking in Nigeria. In Edo state heeft 37.1 % van de vrouwen vrouwelijke genitale verminking ondergaan. Hoewel dit percentage aanzienlijk is, betekent dit ook dat 69.9 % van de vrouwen, ofwel de meerderheid van de vrouwelijke inwoners van Edo niet besneden wordt. In Delta state is 36.4 % van de vrouwen besneden. Hierbij moet eveneens worden opgemerkt dat uit verschillende bronnen blijkt dat **vrouwenbesnijdenis in Edo state**, de deelstaat waar u woonachtig was en vanwaar uw vader afkomstig is, **illegaal is** (zie informatie administratief dossier). Ook in verschillende andere deelstaten van Nigeria werd de praktijk van vrouwenbesnijdenis buiten de wet gesteld. De vaststelling dat een wet tegen vrouwelijke genitale verminking in verschillende Nigeriaanse deelstaten werd gestemd, wijst op een maatschappelijk draagvlak om deze praktijk te bannen. U ontwijkt de vraag of u al dan niet op de hoogte bent van het bestaan van de wet door herhaaldelijk te stellen dat het de traditie is en de overheid niets te maken heeft met tradities. Echter duidt het feit dat in de staat Edo een wet werd goedgekeurd die vrouwelijke genitale verminking verbiedt, op een zekere eenstemmigheid met betrekking tot de weerstand tegen vrouwenbesnijdenis vanwege de wetgevende instanties, die de vertegenwoordigers vormen van de bevolking van Edo State. **Er kan dan ook niet worden besloten dat het onmogelijk zou zijn om een gedwongen besnijdenis te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria.**”.*

Ingevolge het geheel aan voorgaande vaststellingen, dient besloten te worden door de Raad dat verzoekster er niet in slaagt om een vrees voor besnijdenis in hoofde van haarzelf en haar dochter aannemelijk te maken.

11. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, zoals aangevuld in de aanvullende nota van verweerder van 24 maart 2021, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Edo state geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS